

A.R. nr. 07/2105/A

IN DE ZAAK VAN:

1. _____, wonende te _____

2. _____, wonende te _____

3. _____, wonende te _____

eisers, vertegenwoordigd door Mr. _____, advocaat met kantoor te _____

TEGEN:

Het **VLAAMSE GEWEST**, vertegenwoordigd door de _____

verweerder, vertegenwoordigd door Mr. _____, advocaat met kantoor te _____

vonnist de rechtbank als volgt:

I. PROCEDURE

De zaak werd ingeleid voor de beslagrechter van deze rechtbank, bij dagvaarding houdende verzet tegen dwangbevel, betekend op 14 juni 2007.

Bij tussenvonnis van de beslagrechter van deze rechtbank d.d. 6 mei 2008 werd de zaak, overeenkomstig artikel 88, § 2 van het Gerechtelijk Wetboek, verwezen naar de voorzitter van deze rechtbank teneinde te horen beslissen over de eventuele toewijzing van de zaak naar een andere kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

Bij bevelschrift van de waarnemend voorzitter van de rechtbank d.d. 6 november 2008 werd de zaak, op eensluidend advies van het openbaar ministerie, verwezen naar de *veertiende kamer* van deze rechtbank.

De raadslieden van de partijen werden (opnieuw) gehoord op de openbare terechtzitting van de veertiende kamer van 27 april 2010, waarna de debatten werden gesloten en de zaak (opnieuw) in beraad werd genomen.

De rechtbank heeft kennis genomen van het dossier van de rechtspleging en van de door de partijen neergelegde stukken.

II. FEITEN EN VORDERING

1. is de eigenares van een handelswoning gelegen te kadastraal gekend onder is de broer van

is de oprichter van (niet in zake), die in de voormelde handelswoning een *horecazaak* uitbaat. Naar verluidt zijn het (niet in zake) die het pand huren van

worden hierna genoemd: de eisers.

2. Op 24 juli 2006 werd een *proces-verbaal* opgesteld wegens inbreuken op de regelgeving inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw, meer bepaald omwille van de vastgestelde verbouwing en herinrichting van het gelijkvloers van de voormelde handelswoning tot een *horecazaak* met bakoven, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning.

Op dezelfde datum (24 juli 2006) werd ter plaatse aan en mondeling het bevel gegeven om de werken stil te leggen. Dit mondeling stakingsbevel zou ook telefonisch zijn meegedeeld aan

Op 28 juli 2006 werd het mondeling stakingsbevel van 24 juli 2006 *bekrachtigd* door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

3. Op 29 september 2006 werd een *aanvullend proces-verbaal* opgesteld, ditmaal wegens niet-naleving van het hoger bedoelde stakingsbevel van 24 juli 2006. Vastgesteld werd immers dat de werken, niettegenstaande dit (bekrachtigd) stakingsbevel, werden voortgezet en voltooid en de nieuwe *horecazaak* in gebruik werd genomen.

Per schrijven van de rekenplichtige van het Herstelfonds d.d. 7 november 2006, aangetekend verzonden met bericht van ontvangst aan ieder van de eisers, werd een afschrift van het *proces-verbaal* van 29 september 2006 overgemaakt en werd aan elk van de eisers een *administratieve geldboete* opgelegd van 5.000,00 euro, uiterlijk te voldoen op 6 januari 2007.

Deze geldboetes werden kennelijk *niet betaald* – behalve een bedrag van 2.500,00 euro, betaald door op 1 februari 2007.

4. Op 26 maart 2007 vaardigde de rekenplichtige van het Herstelfonds, zowel lastens (voor het saldo van 2.500,00 euro) als lastens (voor 5.000,00 euro) en (voor 5.000,00 euro), een *dwangbevel* uit. Deze *dwangbevelen* werden op 29 maart 2007 (en, wat het *vervangend dwangbevel* ten aanzien van betreft, op 23 mei 2007) geïssueerd en uitvoerbaar verklaard door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

Op 16 mei 2007 werden deze respectieve *dwangbevelen* aan de eisers *betekend*.

Op dezelfde datum (16 mei 2007) blijkt door het college van burgemeester en schepenen van _____ een *regularisatievergunning* te zijn verleend aan _____

5. Op 14 juni 2007 zijn de eisers overgegaan tot dagvaarding houdende *verzet tegen dwangbevel*. De vordering van de eisers strekt er – letterlijk – toe om:

“Te horen zeggen voor recht dat de dwangbevelen, betekend op 16 mei 2007 onontvankelijk zijn, minstens ongegrond en dus geen gevolgen kunnen ressorteren;

Bovendien te stellen dat de administratieve geldboeten van 5.000 euro, opgelegd bij aangetekende brieven dd. 7 november 2006 op onwettige wijze werden gesteld en bijgevolg de kwijtschelding van deze administratieve geldboeten te bevelen;

In ondergeschikte orde deze administratieve geldboeten te herleiden tot een symbolisch bedrag”

Verder wordt ook gevraagd om het VLAAMSE GEWEST te veroordelen tot de kosten van het geding, aan de zijde van de eisers vast te stellen op de dagvaardingskosten, begroot op 143,52 euro, en de rechtsplegingsvergoeding, bij conclusies nog begroot op 247,90 euro, op de openbare terechtzitting van 27 april 2010 evenwel verhoogd tot “het basisbedrag”.

6. Het VLAAMSE GEWEST van zijn kant vraagt om de vordering van de eisende partijen af te wijzen als *ontoelaatbaar*, minstens *ongegrond*.

Tevens wordt gevraagd om de kosten ten laste van de eisende partijen te leggen, aan de zijde van het VLAAMSE GEWEST vast te stellen op de rechtsplegingsvergoeding, begroot op 1.200,00 euro (basisbedrag).

III. BEOORDELING

1.

Het VLAAMSE GEWEST vraagt, in de eerste plaats, om de vordering (lees: het verzet) van de eisers *ontoelaatbaar* te verklaren.

Het VLAAMSE GEWEST werpt echter géén (echte) gronden van niet-ontvankelijkheid of ontoelaatbaarheid op. De rechtbank ziet ook geen ambtshalve op te werpen gronden van niet-ontvankelijkheid of ontoelaatbaarheid.

Het is weliswaar juist dat degene aan wie een administratieve geldboete werd opgelegd wegens voortzetting van handelingen, werken of wijzigingen in strijd met een bekrachtigd bevel tot staking, via een *administratieve beroepsprocedure* kan verzoeken om kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling bij de bevoegde ambtenaren van het VLAAMSE GEWEST (zie art. 156, § 3 Decreet Ruimtelijke Ordening, zoals van toepassing op 7 november 2007).

Het is ook juist dat géén van de eisende partijen ooit gebruik heeft gemaakt van deze administratieve beroepsprocedure.

Echter, anders dan het VLAAMSE GEWEST wil doen geloven, leidt het ontbreken van het effectief benutten van dit georganiseerd administratief

beroep hier geenszins tot het verval van de mogelijkheid om de bedoelde administratieve boete – desgewenst en voorzover nodig – (ook) *in rechte* aan te vechten. Deze (vermeende) sanctie staat immers nergens in het Decreet Ruimtelijke Ordening (vgl. bv. art. 1385undecies, eerste lid Gerechtelijk Wetboek).

Integendeel, de administratieve boete waarvan sprake in artikel 156, § 1 Decreet Ruimtelijke Ordening, heeft het karakter van een *straf* en de wettigheid van deze straf moet derhalve hoe dan ook kunnen worden onderworpen aan het oordeel van een rechterlijke instantie (zie verder). Het al of niet aanwenden van het bij artikel 156, § 3 Decreet Ruimtelijke Ordening georganiseerd administratief beroep, dat overigens geen verplicht maar een *louter facultatief* karakter heeft, is niet van aard om de betrokkene uit te sluiten van zijn/haar recht op *rechterlijke controle* van de hem/haar opgelegde administratieve geldboete.

Door geen gebruik te maken van het georganiseerd administratief beroep, hebben de eisers ook niet “verzaakt” aan de mogelijkheid om de boete in rechte aan te vechten. Het VLAAMSE GEWEST neemt zijn wensen voor werkelijkheid: afstand van recht wordt niet vermoed, maar moet hetzij *uitdrukkelijk* zijn geschied, hetzij *stilzwijgend* voortvloeien uit omstandigheden die *voor geen andere uitleg vatbaar* zijn. Van dit alles is hier evenwel geen sprake.

De vordering (lees: het verzet) van de eisers is dus wel degelijk (ontvankelijk en) *toelaatbaar*.

2.

Ten gronde stelt de rechtbank vast dat het betoog van de eisers in de eerste plaats gericht is *tegen het bevel tot staking zelf*, zoals mondeling meegedeeld aan op 24 juli 2006 en schriftelijk bekrachtigd ten aanzien van de drie eisers op 28 juli 2006.

De eisers houden namelijk voor dat dit (mondeling en schriftelijk) bevel tot staking *formeel gebrekkig* zou zijn totstandgekomen én *ook inhoudelijk onwettig* zou zijn, meer bepaald omdat de stilgelegde werken *niet vergunningsplichtig* zouden zijn geweest.

De eisers zien evenwel over het hoofd dat de huidige procedure, ingeleid bij dagvaarding tot “*verzet tegen dwangbevel*”, niet gericht is tegen het (mondeling en schriftelijk) *bevel tot staking* van weleer, maar enkel tegen de *dwangbevelen* houdende een *administratieve geldboete* wegens de (latere) miskenning van dit bevel tot staking.

Indien de eisers (of één van hen) van oordeel was dat het aan hem/haar gerichte bevel tot staking om één of andere reden zou zijn aangetast door een (vormelijk en/of inhoudelijk) gebrek en bijgevolg *niet rechtsgeldig* zou zijn geweest, hadden zij dit bevel tot staking (meteen) kunnen/moeten *aanvechten voor de rechtbank* teneinde de *opheffing* ervan te bekomen – waarvoor het Decreet Ruimtelijke Ordening overigens in een bijzondere (snelle) procedure voorzag (zie art. 154, laatste lid Decreet Ruimtelijke Ordening, zoals van toepassing op 28 juli 2006).

Geen van de eisers blijkt dit echter, op enig nuttig tijdstip na het (mondeling en schriftelijk) bevel tot staking, ook daadwerkelijk te hebben gedaan. Het gevolg hiervan is dat het aan de eisers gerichte bevel tot staking *nooit werd opgeheven*

– nóch door de rechtbank, op verzoek van één van de eisers, nóch van ambtswege door de administratie zelf.

Dit betekent dan ook dat dit bevel tot staking van 24 juli 2006, bekrachtigd op 28 juli 2006, *ook op 29 september 2006* – datum van vaststelling van de (beweerde) overtreding – *nog steeds van kracht* was.

De administratieve geldboete die aan de eisers werd opgelegd, is (precies) enkel en alleen opgelegd wegens het voortzetten van handelingen, werken of wijzigingen *in strijd met een geldend bevel tot staking*. Dit bevel tot staking werd *nooit opgeheven* en was dus alleszins *nog van kracht* ten tijde van de aan de eisers verweten overtreding van dit bevel.

Deze vaststelling volstaat. De vraag of dit bevel tot staking al dan niet (vormelijk en/of inhoudelijk) *rechtsgeldig* was, is heden dan ook niet (meer) aan de orde. Wat telt, is dat dit bevel tot staking in ieder geval *nog van kracht* was op het ogenblik dat de stilgelegde handelingen, werken en/of functiewijzigingen werden *voortgezet*, terwijl de eisers hier – bij gebreke van (voorafgaande) *opheffing* van dit bevel – op dat ogenblik nog altijd door *gebonden* waren.

De stelling van de eisers dat de administratieve geldboete, voorwerp van de thans bestreden dwangbevelen, niet verschuldigd zou zijn louter omdat het (overtreden) bevel tot staking onwettig of onterecht zou zijn uitgevaardigd, snijdt dus geen hout.

Indien de eisers van oordeel waren dat het aan hen gerichte bevel tot staking onwettig of onterecht was, hadden zij dit bevel kunnen/moeten aanvechten vóór zij gebeurlijk zouden hebben beslist om dit bevel niet (langer) na te leven. De eisers hebben dit echter niet nodig geacht. Zolang het bevel tot staking niet was *opgeheven*, was het (nog) rechtskrachtig en dienden de eisers zich hier dus aan te houden. In zoverre zij dit *niet* zouden hebben gedaan, zijn zij de opgelegde administratieve geldboete waarvan sprake in artikel 156, § 1 Decreet Ruimtelijke Ordening wel degelijk verschuldigd.

De ganse argumentatie van de eisers die gericht is op het in vraag stellen van de wettigheid en/of de opportuniteit van het bevel tot staking van 24 juli 2006, zoals bekrachtigd op 28 juli 2006, is in de huidige procedure dan ook niet (meer) dienstig. De eisers kunnen zich hier thans niet (meer) achter verschuilen om te ontsnappen aan de administratieve geldboete die werd opgelegd wegens de niet-naleving van dit (vooraf nooit opgeheven, en dus nog steeds van kracht zijnde) bevel tot staking. De rechtbank hoeft op deze (niet dienstige) argumentatie derhalve niet verder in te gaan.

De stelling van de eisers komt erop neer dat wie geconfronteerd wordt met een bevel tot staking in de zin van artikel 154 (oud) Decreet Ruimtelijke Ordening, dit bevel *naar goeddunken* naast zich neer zou mogen leggen van zodra hij/zij *méént* dat dit bevel om één of andere reden niet rechtsgeldig is.

De rechtbank dient de eisers teleur te stellen: zo werkt het niet. Wie meent dat een bevel tot staking niet rechtsgeldig is, kan/moet daarvan in rechte de *opheffing* vragen. Pas door deze opheffing zal het bevel tot staking, in voorkomend geval, uit het rechtsverkeer verdwijnen en dus alle rechtskracht verliezen. Maar zolang deze opheffing (nog) *niet* werd gevraagd en verkregen, dienen alle betrokkenen zich hiernaar te gedragen – en mogen zij dus géén handelingen, werken of wijzigingen (meer) uitvoeren die in strijd zijn met het

bevel, op straffe van een administratieve geldboete overeenkomstig artikel 156, § 1 Decreet Ruimtelijke Ordening.

De eisers kunnen zich ook niet wegsteken achter hun zagezegde onwetendheid en/of het complex karakter van de regelgeving inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw. Niet alleen is het zo dat niemand wordt geacht de wet niet te kennen, wat een voor het functioneren van de rechtstaat *onontbeerlijk beginsel* is, maar ook laten de bekrachtigingsbeslissingen van 28 juli 2006 die in de voorliggende zaak aan de eisers werden gericht aan duidelijkheid niets te wensen over.

Kortom, het mondeling bevel tot staking van 24 juli 2006, zoals bekrachtigd op 28 juli 2006, werd nooit opgeheven. In zoverre de eisers (of één van hen) zich schuldig zouden hebben gemaakt aan de voortzetting van handelingen, werken of wijzigingen in strijd met dit (van kracht gebleven) bevel tot staking, zullen zij wel degelijk een administratieve geldboete verschuldigd (kunnen) zijn in de zin van artikel 156, § 1 Decreet Ruimtelijk Ordening, zoals van toepassing op 29 september 2006. Dit wordt hierna onderzocht (zie verder).

3.

De administratieve geldboete waarvan sprake in artikel 156, § 1 Decreet Ruimtelijk Ordening is, gelet op zijn aard en omvang, te aanzien als een *straf* en, als zodanig, verplicht onderworpen aan *rechterlijke controle* (zie art. 6.1 E.V.R.M.).

Om die reden werd in het Decreet Ruimtelijke Ordening ook voorzien in een gerechtelijke procedure, meer bepaald via een *verzet ten gronde* tegen het dwangbevel dat de administratie gebeurlijk zou uitvaardigen tot invordering van een dergelijke geldboete (zie art. 157, § 4 Decreet Ruimtelijk Ordening, zoals van toepassing op 16 mei 2007).

In het kader van dit *verzet ten gronde* zal de rechtbank de (formele en materiële) *wettigheid* van de bestreden geldboete controleren. Dit houdt in dat dat de rechtbank in het bijzonder zal nagaan of voldaan is aan alle wettelijke voorwaarden om deze geldboete op te leggen én of deze geldboete werd opgelegd met inachtneming van alle voorgeschreven vormen. Het spreekt vanzelf dat de rechtbank deze controle uitoefent *met volle rechtsmacht*.

De administratieve geldboete die het voorwerp is van het huidige geding, wordt opgelegd aan alle personen die handelingen, werken of wijzigingen hebben voortgezet in strijd met een door de stedenbouwkundig inspecteur bekrachtigd bevel tot staking (zie art. 156, § 1, eerste lid Decreet Ruimtelijk Ordening, zoals van toepassing op 7 november 2006).

Voor de handelingen, werken en wiiziainaen die destijds werden uitgevoerd in de handelwoning te _____ werd op 24 juli 2006 een mondeling bevel tot staking gegeven, dat op 28 juli 2006 werd bekrachtigd door de stedenbouwkundige inspecteur. Dit bevel tot staking werd nooit opgeheven en is dus steeds blijven gelden (zie hoger).

Uit het proces-verbaal van 29 september 2006 blijkt dat zowel als _____ niettegenstaande het voormeld bevel tot staking, de stilgelegde werken tóch hebben voortgezet.

Immers, het proces-verbaal vermeldt: "*Sedert het bevel tot staking der werken (op 28 juli 2006 bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur) is het interieur verder afgewerkt en op 23 augustus 2006 is het pand in gebruik genomen als nieuwe horecazaak.*", waarbij door de controleur werd vastgesteld "*dat binnen de handelswoning de werken betreffende het verbouwen en herinrichten van een bestaande handelswoning naar horecazaak werden uitgevoerd en voltooid, ongeacht het stakingsbevel, bekrachtigd op 28 juli 2006*" en "*dat de horecazaak in gebruik is. De tafels waren gedekt, er stonden flessen drank op het aanrecht en de uitbater was eten voor de gasten aan het bereiden. De uitbaters, deelden mee dat de zaak werd geopend op 23 augustus 2006.*" (stuk 5 VLAAMSE GEWEST) (onderlijning door de rechtbank).

Hieruit volgt dat *alvast* het bevel tot staking met voeten heeft getreden, inzonderheid door de stil te leggen *functiewijziging* (naar een nieuwe horecazaak) tóch verder door te voeren en aan te vatten. Tevens blijkt ook nog (bijkomende) *werken* te hebben uitgevoerd na het stakingsbevel, minstens wat betreft het *afwerken van het interieur* en het *steken van een dubbelzijdige lichtreclame* (zie syntheseconclusie, p. 19) – al dan niet "*in opdracht van*" (zie syntheseconclusie, p. 15).

Teverreefs probeert zich te verschuilen achter zijn die naar verluidt de *eigenlijke exploitant* is van de horecazaak en in wiens "opdracht" (?) de verbouwings- en herinrichtingswerken van de handelswoning te mogelijk werden uitgevoerd. De administratieve geldboete is immers verschuldigd door al wie *in concreto* overgaat tot het voortzetten van handelingen, werken en/of wijzigingen in strijd met een bekrachtigd stakingsbevel. Uit het hierboven aangehaalde proces-verbaal blijkt dat *alvast* daar, als fysiek persoon, (materieel) toe is overgegaan, meer bepaald door (minstens) op 29 september 2006, in strijd met het stakingsbevel, de horecazaak *feitelijk uit te baten* – lós van de eventuele (administratieve of strafrechtelijke) (mede)verantwoordelijkheid *van zijn*

Ook heeft het bevel tot staking van 24 juli 2006, zoals bekrachtigd op 28 juli 2006, stellig miskend. Immers, zelfs indien zij niet zelf zou hebben ingestaan voor de verdere afwerking van de handelsruimte en geen uitstaans zou hebben met de uitbating van de nieuwe handelszaak (en de daarmee samenhangende functiewijziging), staat alleszins vast dat zij, als *eigenares* van het betrokken pand, met deze bijkomende werken en gerealiseerde functiewijziging (door haar huurders) heeft *toegestemd*, minstens deze heeft *gedoogd*.

In hoofde van is dus wel degelijk voldaan aan alle (materiële) toepassingsvoorwaarden voor het opleggen van een administratieve geldboete overeenkomstig artikel 156, § 1 Decreet Ruimtelijke Ordening.

Ook *vormelijk* ziet de rechtbank geen enkel probleem. Het is weliswaar juist dat de eisers pas op 7 november 2006 werden aangemaand tot betaling van de administratieve geldboete, terwijl de vaststellingen al dateerden van meer dan een maand voordien, met name van 29 september 2006 (zie hoger). Maar behoudens de verjaring waarvan sprake in artikel 156, § 8 Decreet Ruimtelijke Ordening, was/is het opleggen van een dergelijke boete aan *geen enkele termijn* onderworpen.

Uit het bovenstaande volgt dat, althans wat _____ en _____ betreft, aan alle wettelijke vereisten is voldaan en de opgelegde administratieve geldboete dus *wel degelijk verschuldigd was/is*.

4.

Wat _____ betreft daarentegen, liggen de zaken anders. Immers, in het proces-verbaal van 29 september 2006 wordt van _____ met *geen woord gerept*: zijn naam komt in het proces-verbaal van 29 september 2006 niet voor.

De rechtbank laat in het midden of _____ ten tijde van het mondeling bevel tot staking van 24 juli 2006 (of voordien), al dan niet als “coördinator” bij de stilgelegde werken betrokken was. De rechtbank beperkt zich (andermaal) tot de vaststelling dat het bevel tot staking destijds óók werd gericht aan _____ en dat _____ dit nooit heeft aangevochten (zie hoger).

Echter, wat telt, is dat de administratieve geldboete waarvan sprake in artikel 156, § 1 Decreet Ruimtelijk Ordening slechts wordt opgelegd *aan die personen* die handelingen, werken of wijzigingen hebben voortgezet in strijd met een door de stedenbouwkundig inspecteur bekrachtigd bevel tot staking. Alleen personen die zélf – door een handeling, opdracht of gedogen – actief of passief hebben bijgedragen tot een overtreding van het bevel tot staking, kunnen dus administratief worden gesanctioneerd.

Dit volgt niet alleen uit de tekst zelf van artikel 156, § 1, eerste lid Decreet Ruimtelijke Ordening, maar hangt ook samen met het *persoonlijk karakter* van iedere straf: men kan slechts worden gesanctioneerd voor een handelen of nalaten waarvoor men zélf verantwoordelijk is, *niet* voor het handelen of nalaten van *iemand anders*.

Concreet: indien de werken en de functiewijziging in het pand te _____ ondanks het bevel tot staking, tóch werden voortgezet door toedoen van _____ en met instemming van _____ (zie hoger), dan is dat louter de zaak van _____ In zoverre _____ hierbij *niet betrokken* was, kan hij hiervoor niet aansprakelijk worden gesteld – en dus ook geen administratieve boete verschuldigd zijn.

Het VLAAMSE GEWEST lijkt ervan uit te gaan dat het volstaat dat een bevel tot staking wordt gericht aan verschillende personen om vervolgens, als naderhand wordt vastgesteld dat de stilgelegde werken toch zijn voortgezet, *aan al deze personen* – zonder onderscheid – een administratieve geldboete te kunnen opleggen.

Op dit punt moet ook het VLAAMSE GEWEST worden teleurgesteld: zo werkt het niet. De geldboete kan alléén worden opgelegd aan personen van wie vaststaat dat *zijzelf* de stilgelegde handelingen, werken of wijzigingen hebben voortgezet. Wie met de vastgestelde voortzetting van de werken geen uitstaans heeft, kan hiervoor onmogelijk worden gesanctioneerd – zélfs indien vooraf (ook) aan deze persoon in het bijzonder een *bevel tot staking* werd gericht. Wie zich (persoonlijk) aan dit bevel tot staking houdt, kan niet worden gestraft (louter) omdat *anderen* dat niet hebben gedaan.

Door _____ wordt formeel betwist dat hij ook maar iets te maken heeft met de werken in het pand _____ Zoals gezegd, wenst de

rechtbank zich daarover, althans wat het verleden betreft, niet uit te spreken (zie hoger).

De rechtbank stelt enkel vast dat, in het proces-verbaal van 29 september 2006, in de verste verte geen sprake is van werd ook nooit persoonlijk verhoord – laat staan na en over de vaststellingen van 29 september 2006. Men ziet dan ook niet in op welke wijze op zijn beurt, de stilgelegde werken zou hebben voortgezet in strijd met het stakingsbevel. Dit wordt door het VLAAMSE GEWEST niet geconcretiseerd, laat staan bewezen.

In die omstandigheden dringt het besluit zich op dat, wat betreft, (inderdaad) *niet* voldaan is aan de wettelijke voorwaarden voor het opleggen van een administratieve geldboete in de zin van artikel 156, § 1 Decreet Ruimtelijk Ordening, zoals van toepassing op 7 november 2006. Wat betreft, leidt de rechterlijke controle van de wettigheid van de opgelegde geldboete m.a.w. tot het besluit dat deze boete *ten onrechte* werd opgelegd.

is dus, bij gebrek aan bewijs van een overtreding *in zijnen hoofde*, géén administratieve geldboete verschuldigd. In zoverre het verzet van de eisers gericht is tegen het dwangbevel (voor een administratieve geldboete van 5.000,00 euro) *aan het adres van* is dit verzet derhalve *gegrond*.

5.

Zoals hoger uiteengezet, zijn wél een administratieve geldboete verschuldigd in de zin van artikel 156, § 1 Decreet Ruimtelijk Ordening, zoals van toepassing op 7 november 2006 (zie hoger).

Vruchteloos vragen om de hen opgelegde boete kwijt te schelden of te verminderen *om opportuniteitsredenen*. De rechtbank kan, mag noch wil zich daartoe lenen.

Zeker, een administratieve sanctie die het karakter heeft van een *straf* moet door een rechterlijke instantie kunnen worden gecontroleerd (zie art. 6.1 E.V.R.M.) (zie hoger). Die rechter moet kunnen nagaan of voldaan is aan alle wettelijke vereisten van de straf en moet hiertoe alle elementen in feite en in rechte kunnen beoordelen. De rechter moet m.a.w. de mogelijkheid hebben om de werkelijkheid van de sanctionering na te gaan en te beoordelen of de sanctie met de wettelijke voorschriften overeenstemt, en inzonderheid of zij niet indruist tegen specifieke wettelijke bepalingen of tegen algemene rechtsbeginselen, en of zij niet in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht van het bestuur.

De rechtbank heeft, ook in de voorliggende zaak, deze wettigheidscontrole hoger reeds uitgeoefend. Dit heeft geleid tot het besluit dat de opgelegde administratieve boete in werkelijkheid *niet* verschuldigd was/is door maar wél door (zie hoger).

Echter, de uitoefening van dit toetsingsrecht houdt *niet* in dat de rechter *om loutere redenen van opportuniteit of billijkheid* de rechtsonderhorige zou kunnen bevrijden van de bedoelde verplichtingen die hem wettelijk zijn opgelegd door de overheid. De rechtbank nodigt de eisers in dit verband uit om de door henzelf voorgelegde rechtspraak van het Hof van Cassatie nog eens goed te lezen.

Indien een persoon handelingen, werken of wijzigingen heeft voortgezet in strijd met een bekrachtigd stakingsbevel, zoals en (zie hoger), dat wordt hem/haar (verplicht) een administratieve geldboete opgelegd van 5.000,00 euro (zie art. 156, § 1, eerste lid Decreet Ruimtelijke Ordening, zoals van toepassing op 7 november 2006). De administratie heeft dienaangaande géén appreciatiemarge: van zodra wordt vastgesteld dat de administratieve geldboete verschuldigd is, ligt de omvang van deze boete in principe decretaal vast op 5.000,00 euro.

Alleen wanneer de betrokkene een gemotiveerd verzoek tot kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling richt tot de bevoegde ambtenaren, met inachtneming van de voorschreven vormen en termijnen, kan de administratie gebeurlijk van de principiële geldboete van 5.000,00 euro *afwijken* (zie art. 156, §§ 3-6 Decreet Ruimtelijke Ordening, zoals van toepassing op 7 november 2006).

Dit laatste heeft géén van de eisers echter (tijdig) gedaan. In die omstandigheden was geen ruimte voor enige vorm van kwijtschelding of vermindering van de geldboete. De enige geldboete die kon worden opgelegd (en waarvoor de administratie een dwangbevel kon uitvaardigen), was dan ook de principiële geldboete van 5.000,00 euro, zoals decretaal vastgelegd (zie art. 156, § 1, eerste lid Decreet Ruimtelijke Ordening).

Anders gezegd, de administratie heeft in dit verband gedaan wat zij *moest* doen: wat betreft de hoogte van de op te leggen boete was haar bevoegdheid *niet discretionair*, maar (decretaal) *gebonden*. De administratie die slechts de wet (hier: het decreet) naleeft, handelt – per definitie – *niet onzorgvuldig*.

De rechtbank is, net als de administratie, *gebonden* door de decretaal verankerde hoogte van de verschuldigde administratieve geldboete. De rechtbank is niet bij machte om *om loutere redenen van opportuniteit of billijkheid* (geheel of ten dele) te *ontslagen* van de opgelegde boete. Ook op de argumentatie die de eisers dáárover voeren, hoeft de rechtbank dan ook niet verder in te gaan.

6.

Aangezien zowel de eisers als het VLAAMSE GEWEST onderscheidenlijk omtrent enig geschilpunt in het ongelijk zijn gesteld, behoort het de gerechtskosten over de beide partijen *om te slaan*, zoals hierna bepaald (zie art. 1017, vierde lid Gerechtelijk Wetboek) (zie o.m.: B. DE CONINCK en J.-F. VAN DROOGHENBROECK, "Indemnité de procédure et répartition des dépens", *J.T.* 2008, p. (581) 583, nr. 12, i.h.b. voetnoot 13; *contra*, maar niet overtuigend: J. VAN DONINCK, "Het omslaan van de gedingkosten en de nieuwe rechtsplegingsvergoeding: as you like it?", *R.W.* 2009-10, p. 306-311).

De rechtbank dient zich evenwel te beperken tot het vereffenen van de kosten waarvan de partijen een *opgave* hebben ingediend (zie art. 1021, eerste lid Gerechtelijk Wetboek) (zie o.m.: Cass. 5 januari 2007, *R.W.*

noot Voor het overige wordt de beslissing over de kosten geacht te zijn *aangehouden* (zie art. 1021, tweede lid Gerechtelijk Wetboek).

De rechter is niet gebonden aan het door de partijen begrote bedrag van de gerechtskosten waarvan zij opgave hebben gedaan in hun respectieve staten, maar dient deze vast te stellen op de *werkelijke* kosten, ook al zijn deze hoger

of lager dan wat in de betrokken staten wordt vermeld (zie o.m.: Cass. 15 juni 2007, A.R. www.cass.be): Zo bedragen de kosten van dagvaarding niet 143,52 euro, zoals verkeerdelijk opgegeven door de eisers, maar – overeenkomstig de vermeldingen op het exploit van dagvaarding dat berust in het dossier van de rechtspleging – slechts 92,52 euro.

Daarnaast omvatten de gerechtskosten ook de *rechtsplegingsvergoeding*, zoals bepaald in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek (zie art. 1018, eerste lid, 6° Gerechtelijk Wetboek). De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (zie art. 1022, eerste lid Gerechtelijk Wetboek).

In de onderhavige zaak zijn, naar het voorwerp van het verzet, zowel de eisers als het VLAAMSE GEWEST – minstens *gedeeltelijk* – in het gelijk gesteld, zodat de *beide* partijen gerechtigd zijn op een rechtsplegingsvergoeding in de zin van artikel 1022, eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek, geïnterpreteerd conform de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Ook deze rechtsplegingsvergoedingen zullen evenwel, op grond van artikel 1017, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek (zie hoger), over de beide partijen worden *omgeslagen* zoals hierna bepaald.

De vordering van de eisers is een *niet in geld waardeerbare* vordering (opheffing dwangbevelen). In dat geval is het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding gelijk aan 1.200,00 euro (zie art. 3 K.B. 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, B.S. 9 november 2007, p. 56834).

Geen van de partijen heeft verzocht om enige rechtsplegingsvergoeding te verminderen of te verhogen. De rechtbank kan hiertoe *niet ambtshalve* overgaan (zie art. 1022, derde lid Gerechtelijk Wetboek).

OP DEZE GRONDEN,

DE RECHTBANK,

RECHT DOENDE OP TEGENSPRAAK,

Met inachtneming van de artikelen 2, 34, 36, 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verklaart het verzet van _____ en _____
tegen de dwangbevelen van 26 maart 2007, betekend op 16 mei 2007, ontvankelijk en toelaatbaar doch slechts gedeeltelijk gegrond.

Zegt voor recht dat _____ de administratieve geldboete van 5.000,00 euro, hem opgelegd bij aangetekende brief d.d. 7 november 2006 en ingevorderd bij dwangbevel d.d. 26 maart 2007, geïnterpreteerd en uitvoerbaar verklaard op 29 maart 2007 en aan _____ betekend op 16 mei 2007, **niet verschuldigd** is.

Zegt voor recht dat het voormelde dwangbevel, gericht en betekend aan _____ derhalve geen effect meer kan ressorteren.

Wijst het verzet van _____ en _____
tegen de dwangbevelen van 26 maart 2007, betekend op 16 mei 2007, voor het overige af als ongegrond.

Veroordeelt en
(samen), enerzijds, en het VLAAMSE GEWEST, anderzijds, ieder tot
de heft van de gerechtskosten, en stelt deze kosten vast als volgt:

- aan de zijde van

- dagvaarding: 92,52 euro

* rechtsplegingsvergoeding: 1.200,00 euro

- aan de zijde van het VLAAMSE GEWEST:

* rechtsplegingsvergoeding: 1.200,00 euro

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de
veertiende burgerlijke kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent op
VIJFENTWINTIG MEI TWEEDEUZEND EN TIEN, waar aanwezig waren:

alleenzetelend rechter;
triffier.